

hans Følelse for hende allerede var, hvor ganske eneraadigt hendes lyse Jomfruskikkelse beherskede hans Fantasi.

Inger sad med et Græsstraa i Munden og saae ud over Engene. Hun havde bundet sin store, bløde Straahat ned om Ørene, saa den sluttede omkring Hovedet næsten som en Kyse. Det var sket af Hensyn til Blæsten; men forresten vidste hun godt, at det klædte hende. Hendes egen Fader havde engang i Spøg sagt, at hun med en saadan Hat blot manglede en blomstersmykket Stav og et lille hvidt Lam i Ledebaand for at ligne en forklædt Prinsesse i en Hyrdescene, — og for den Slags Udtalelser havde hun altid en god Hukommelse.

Per havde slaaet sig ned et lille Stykke fra hende. Han tvang sig pludselig til at se til den anden Side.

Jeg maa rejse, — og helst straks, sagde han til sig selv. Jeg vil ikke gøre mig latterlig ved at gaa her og blive Offer for en haabløs Forelskelse.

Efter at de var kommen til at sidde ned, var Samtalen helt gaaet istaa. For Ingers Vedkommende var det ikke sket, fordi hun just ængstedes ved at være alene med ham; hun havde ingen Samvittighedsskrupler længer — ja, naar hun tænkte paa Moderens Advarsel, var hun ikke fri for at føle sig en Smule krænket over den paa Pers Vegne; han opførte sig jo virkelig mønsterværdig korrekt. Men den hele Situation var hende alligevel saa uvant dristig, at hun havde en Fornemmelse af at svæve i Luften.

Per gav sig til at underholde hende med sine Rejseoplevelser, dem han gerne greb til, naar han ikke vidste andet at sige. Men Inger hørte slet ikke paa ham. Hun var igen falden i Tanker over noget, som Hofjægermesterinden engang havde sagt om ham. Det var, at han vistnok var en stor Kvindeven, og at det var denne Lidenskab, som havde ført ham paa Afveje. Hun forstod disse Ord saaledes, at hans Forlovede foruden at være meget rig ogsaa var meget smuk, — og saadan havde hun i Grunden ogsaa altid tænkt sig hende. Hun vidste ikke hvorfor; men hun kunde ikke tro om ham, at han havde taget hende alene for Pen- genes Skyld.